

Последните Седум Дена на Лъбовта

Никодин Чернодрилски

Никодин Чернодрилски

Содржина

- 1.Предговор
- 2.А Ете
- 3.А Што да Правам Друго
- 4.Ако И понатаму Врне овој ситен Дожд
- 5.Ако не разбравте ништо
- 6.Ако се почувствуваш гостин во некој свет
- 7.Безимена Песна
- 8.Бесмртна е играта
- 9.Ветерот ми забрани да танцувам на дождот
- 10.Влегувам сигурно во еден друг сон
- 11.Волшебна Приказна
- 12.Време е за слава без алчност
- 13.Гледам далечини
- 14.Докажувам дека сум жив
- 15.Емотивна Буда
- 16.Ете сега знаете
- 17.Ех, кога би можеле песнава да ја довршите
- 18.Ехото на тишината
- 19.Животна Песна
- 20.За скриена болка лек нема
- 21.Заборавени сништа
- 22.Заличува на ерес
- 23.Запејте некоја тажна елегија
- 24.Зарем никој не ја знае големата тајна
- 25.Збивтаат
- 26.Обличие на светлината
- 27.И ова повторно наречетого измама
- 28.Измина и тоа
- 29.Ја разбранував неочекувано тишината
- 30.Јас кажав
- 31.Јас клечев пред олтарот
- 32.Јас пеам за пеколот во душата
- 33.Јас поинаку го мерам времето од вас
- 34.Јас сум многу сиромав
- 35.Кажми ми кажи
- 36.Кога љубовта сурово не казнува
- 37.Мислев сум бил набожник

- 38.Мојата судбина
- 39.Морничава песна
- 40.Наметка за месечината
- 41.Научиме како да простам
- 42.Не бев благородник
- 43.Не бев јас за овој век
- 44.Не е ова ништо безначајно
- 45.Небарајте
- 46.Нели сум некој поет
- 47.Нечитај повеќе во сознанието на живите
- 48.Нова песна со нејасни намери
- 49.Новиот ден ме чека
- 50.Ноќ без значение
- 51.Ноќта на пан
- 52.Ова не е проклета песна
- 53.Осама
- 54.Оставете ме да ја напишам последната песна
- 55.Пејте без смрт во песните
- 55.Пекол
- 56.Повторно се формира невидлив венец
- 57.Полноќен ритуал
- 58.Полумрачна песна
- 59.Посакав само
- 60.Постела од сништа
- 61.Предполноќно непостоење
- 62.Пријателе мој
- 63.Проклета да си
- 64.Религијата на нејсаната љубов
- 65.Само да знете
- 66.Свадбарски утра
- 67.Се вратив заради тебе
- 68.Се измешав меѓу другите сенки
- 69.Се има своја вистина
- 70.Се сеќаваш
- 71.Сестро
- 72.Сеуште беше насмевнат
- 73.Со љубов на усните
- 74.Сличен сум на Паган
- 75.Сонив
- 76.Сонувам зелено

- 77.Сполај му на Бога
- 78.Станав камен
- 79.Токму вечерва Величенствена
- 80.Умееш ти тоа
- 81.Умираше полека тајната во мене
- 82.Урната на заборавот
- 83.Фенерот во мојата душа
- 84.Биографија

*Во мојата изртена младост честопати се прашував..Ако
Бог е мојот Господар,а Јас сум неговиот покорен
слуга...каде ли е мојата Слобода...дали е во Времето или
Просторот....Но,после многу Битки,започна конечно моето
вообликување... ја голтнав молчешкум горчливоста на
Очајот..сега простете,ќе ја оставам земјата,нека пука под
тежината на гревовите..не,нема да се прекрстам..туку
пред Небесниот Олтар ќе се венчам...Во Белината е
девојката со ржена коса на себе...и блесок во
очите...нема,нема сомневање за ова.*

А ете

Ја избришав пајажината од очите
и ги пронајдов сите тајни што се криеле под клепките
сега,го гледам лесно заодот без облаци како си оди
и туѓата сенка што како лепешка беше залепена на мене ја нема

сеуште е тешко да се поверува дека се случи и тоа
сега лесно ми е да ги изминам Божјите пратеници
не,Јас подобро ќе ги наречам полноќни измамници
слушнетеги и вие што како демони реват задгробно.

А ете

се заветив дека нема да кажам,но морам
претсказанието да го извадам од мене
илјадници луѓе штурци,уриваат јарболи и крстови
огнени кугли распрскуваат,и мртви мрши од говеда џвакаат

о слепци...зарем православната свеќа ви догорува пред олтарот
или недораснати сте да го сонувате вечниот сон
оставетеја гнилоста и трулежот што во душата ви ја всадија
и камења,и стрели,и димискии,и пушки земете
додека вит виделија не сте фатиле.

А што да правам друго

Единствено

Кога сонцето е во заодот,и антеријата на мракот ме покрива
 Во тутунови лисја ги виткам болките и страдањата
 И се напрегам да не блујам,и чемер,и крв
 Ете вака се кријам зад сите нејасни магли од нејасните соништа
 И од проклетата болештина што како воденички камења ме мели
 А што да правам друго

Доверливо ми дошепнаа Русалките на брегот од мојот нејасен сон
 Дека сум станал Емисар на Заборавените
 И дека сум бил така врзан со минатото
 Кога глаголиш...рекоа..одалечени од мене три педи
 Со огнена метла го црташ кругот околу себе
 И тогаш пиеш од дрвена путурка матно вино со боја на месо
 И се подбиваш со лажно сакатите и лажно бедните просјаци
 А што да правам друго
 Кога свездите на ракавите ми се зашиени
 Златните ширити реверот ми го краасат
 Така свечено се чувствувам во тоа кружно небо.

Но ајде,само најавувам една утрешна иднина
 Ќе го нацртам Пентаграмот со вода самовилска
 На каменот црн,ете колку да знаете
 И ќе се исповедам со кренати веѓи
 И грешев,и се муртев,и повторно почнував исто да грешам
 И во невратни длабочини одев од љубопитство
 А што да правам друго
 Љубопитен бев,и судбината така ја предизвикував
 Напати тогаш верував дека сум пцовисал
 Напати дека и кожата и крвта ми клокотат со адска врелина
 И во тој клокот се зградувам со тишина,бегажи од секаков глас
 Несакам тогаш да ме прогонуваат од миг во миг.

Ако и понатаму врне овој сите дожд

Ако не станеме пепел

Колку ли ќе биде танка оваа црнејца, иловица и црвенејца

Ако не станеме прав

Колку ли ќе биде мала оваа црнејца, црвенејца и иловица

Ако не ја напоиме со нашата крв

Колку ли ќе биде жедна оваа иловица црвенејца и црнејца.

Ако е ноќ, зошто тогаш семоќниот ветер спие

И неподвижното време се скаменува насекаде околу нас

Ако ги знаеме сите тајни на човечката историја

Дали тогаш во тие тајни ќе го најдеме и нашиот втор живот.

Ако се родиме по трет пат, дали навистина сме Бесмртни

Или змијата која постојано не мами со јаболкото не прави смртни

Ако пак станеме Пагани, дали ќе не закопуваат како што доликува

Или ќе не запалт, ќе не фрлат, потоа ќе пеат весело како на Ѓурѓовден

Ако и понатаму врне овој сите дожд

Уште колку ли ако до полноќта ќе се родат.

Ако не разбравте ништо

Ја кревам Иконата на Вечно Величенствената
 Кон северното небо додека безнадежниот дожд и двајцата не лие
 И со вик низ пукнатините на сите изминати,мртви,сегашни,и идни
 времиња
 Се молам на Еден Бог
 Или Двајца Богови,можеби ќе слушнат за ова
 И моите прастари Пагански Богови.

Ако треба
 Без лач во очите,без исчекувања на чуда
 Избришетеги нашите имиња од каменот,од времето,и од пепелта
 Затворетого овој проколнат круг на безизлез
 Када во пурпурноста љубовта се раѓа,каде во заодот омразата се плоди

Утре за нас сонцето нека згасне
 Нека бидими изгаснат јаглен во темнина
 Нека не завиваме веќе волчији
 Веќе му здодеавме и на светот и на патиштата

Јас
 Без грч на лицето
 Без одобројување на времето во себе ја кршам од земјава иконава
 И глаголам
 Не проколнувам
 Не е светица,дајтеи грешно нека зачне плод на полноќ
 Со белег на грев на челото
 Гревот,ете гревот ќе ја надживее и ќе го носи нејзиното име
 Дајте и секој ден по седум пати да копнее за крајот

Ако не разбравте ништо.
 Јас само кажав нешто на стар и мртов јазик.

Ако се почувствуваш гостин во некој друг свет

Ако се почувствуваш гостин во некој друг свет
Ослободиги очите од тежината на клепките
Направи некој непознат ритуал за другите
Сето ова нека биде во лилавоста на квечерината
Знаеш така се раѓа тишината
Потоа ставија десната дланка на срцето
Некаде во некоја скриена тишина осамениците ќе те нападнат
Но ти знаеш дека ја носиш небесната сенка во себе
Та затоа
И во заодот
И во пурпурноста те греат две сонца

Безимена Песна(исто како мојата безимена Љубов)

Болката ќе ја оставам во сите заборавени времиња
И вечерва
Токму вечерва ќе те покријам со моите соништа несонувани.

Јас

Можеби Јас ја потрошив сета подарена светлина
Немам веќе песни во моето срце,на ветерот му ги подарив
Но сепак зората не ме напушта,сака повторно да ми биде предизвик.

И

Ве молам,ако видите вечерва како небото распукува
Да знаете дека мојот голем грев така умира
Но утре,ако утре повторно се разбудам,за љубовта ќе ви раскажам.

Бесмртна Игра

Бесмртна е играта што ја играш на брегот каде надежта спие
И Ангелот го гледам ти се восхитува на твојата непоразеност
Безгранично среќна го допираш почетокот на светот
Будеќи го така детето што спие во тебе.

Напати молчиш,дозволуваќи му на ветерот за тебе да пишува
На секој твој иден миг,за сите твои златни соништа
Напати молчиш,слушаќи го Брезите како пеат песна весела
За невиноста на сите твои насмевки.

Чедно го чекаш пурпурното утро да те прегрни крај тишината
Недаваќи на олујата од мисли стварноста да ја претвори во едноставност
Умееш,навистина умееш да не бидеш странец во животот
Шепотеќи му тивко,незастанувај,зошто идниот миг е вечност.

Песнава ја посветувам на мојата драга Ученичка сега и Колешка Ирена
Василевска

Бесот на Музите

На зајдисонце
 На брегот додека морето сакаше да одмара
 И Јас,и птиците околу мене сакавме
 Ете брановите не излажаа
 Ете посакавме,јас да пишувам,птиците да пеат
 Песна за Безимената девојка
 Сакавме.

Грмотевицата не врати назад
 Тоа беа знам музите
 Рекоа низ пламенот на молњата
 Негледајго зајдисонцето
 Погледнија душата
 Ете таму најди една добра причина повторно да пишуваш
 За Безимената.

За тебе и петата свера ја отворивме
 За тебе и смарагдната шума ја отворивме
 Тебе
 И во смарагдниот дворец те внесовме
 И повторно размисли дали ќе пишуваш
 И повторно размисли
 Можеби ќе те проколниме
 Можеби песните ќе ти ги земиме

Размисли
 За злото ние никогаш не пееме
 Злото не го возвишуваме
 И не го славиме

Размисли

Ветерот ми забрани да танцувам на дождот

Моето Паганско срце прозборе
Вие проколнетеме за ова но јас ќе зборувам
Мртво е времето на стравот и предрасудите
На полноќ патував длабоко во мојата душа

Видов
Ете таму видов
Скапоцен камен запечатен во солза бистра
И капки дожд кои ме канеа на игра весела

Воздивнав ,и морав да воздивнам

Ветерот ми забрани да танцувам на дождот
Рече со фиук малку злокобен
Се врати со пламен во срцето.те видов
Играше Самовилско оро во камен круг.

Не се плашам,ни од Вас,ни од Ветерот
Кажувам
Причестен бев крај стариот Даб,во таен обред
Сега и љубовта плаче за мене,некаја,Јас
Се поклонувам пред песната на Свездите секое утро што ја пеам.

Светото вино со темјан помешано,на молитвата криља и даде
Во Синото небо лакот од храмот се створи
Таму,ете таму темнината се бори против сите пурпурни утра
Сведок бев кога светлината треперееше исто како срцето.

И тргнав,тргнав мојата последна песна да ја утешам во пустината
Чекорите на времето го означуваа ритамот
Патеката со роса блескава се посла
Само ветерт,ете тој проклетник ми забрани да танцувам.

Влегувам сигурно од еден во друг сон

Ќе ги распрснам оковите на неизвесноста
 На очајанието
 На стравот
 Така стравот,таа чума на споулавеноста ќе се исцеди
 Којзнае
 Можеби , сама се раздиплува иднината на едно столетие
 Сите тука ќе бидеме сведители
 Вие ќе го крстите сето тоа беше живот
 Јас ќе глаголам,празнина во празнина е
 Со секоја мисла понејасен ќе сум
 Роден бев во тоа минато,како магла во магла
 Како ноќ во сенишни ноќи
 Со своја част и дажбини на земјата
 Под пиреј задоен
 Под книл крст израснат
 Ужe слушате,не глаголете кесари
 На присојниот даб ќе се распрачи вашата вина на себичноста
 Ете тоа се двете крвави столетија да знаете
 Ќе ви откријам само, писание едно од чудотворецот
 Утре,ќе сум богат болјарин
 Ќе го нема веќе зимскиот сон под клепките
 Влегувам сигурно од еден во друг сон
 Ова е последно писание за измислената жива литија
 Според правилото невидливо
 Се скаменува
 Осамена
 Во глобочините свои ќе ме демни црната отфрлена блудница
 Поројници од ноќни шумови ечат таму во скаментетата тврдина
 Заразена повторно и е крвта од демонската болештина
 Не,нема да кажам ништо убо на небесата
 Кога див трепет на стравот ќе ја коси
 За таа сува жена со црни коски
 Што писка низ рапави крици
 Нека ја споменуваат како Голгота со име

 Ни за педа не сум веќе одвоен од земјата
 Смрта знам бега од мене.

Волшебна Приказна

Не го гледајте ова како празно глаголење
 Зошто јас во глаголењето ја гледам темнината од која се плашите
 Но сепак го нарекувам призрачно сурово секавање
 На измитарени ноќи кои во глумотијата кријат сенки изгубени
 Меѓу нив се сноват Црните Лазари
 Кои на челата им се залепени сите Човечки несреќи
 Не ги знаете
 Беа поклопени во прапочетокот кога сонливо живееа
 И неки,им претскажале дека огнениот суден ден ќе ги разбуди
 Одтогаш во недела додека муграта била лилава
 Некаде во некои призрачни долови се причестувале
 Последниот настан го чекале..судниот ден
 И тој конечно
 Дошол виорно во круг заробен од триста улави ветришта
 Сепак
 Додека спиеа,на челата им се залепиле несреќи кои бегале
 Бездруго.етеги сега
 Наслушнуваат покрај таговните срца кога поминуваат низ мракот
 И ги тешат
 Не се плашете,умирањата се во зимата,напролет
 Напролет метежот на секавања ќе ве воскресне
 Чудотворци се ова
 Не се плашете кога ќе ги видите
 Бабуњосани во ликовите се...но тагата ваша ќе ја однесат во некои долови
 Ќе видите...под кожувите,лити црни мантии носат
 Умеат подмолно да се пресметаат и со пеколот кој во пекол може да ве
 носи
 Не се плашете кога ќе ги видите...само поздравете ги со погледот и
 молчете
 Не се плашете
 Ова е само волшебна приказна за душите свонливи кои со ветерот
 тагуваат.

Време е за слава без алчност

Гладните ноќи ги ставив под каменот црн
Ете така ја поминав меѓата на злото
И кобната реликвија ја оставив во дивината
Простете ми
Но веќе околу мене не ги гледам глутниците на смрта
Сон, беше само сон, со млака утеха си зборувам
Ја измивам од себе реата на пеколот
И без солзи и без липање
За последен пат го гледам пепелот на мртвиот дом.

Не се морничавете
Ноќва е млада месечина
Новиот круг го цртам на земјата
Во кругот ја најдов новата светлина
Молвам, молвам тивко, молвам најтивко
Благословете ме за да ги допрам свездите
Сеќавањата замене сега се свет чин
Глагоам....
Време е за слава без алчност
Така најдобро ќе се надраснам себеси.

Гледам Далечини

Ги гледаш ли далечините, ме праша времето што го бришев
 Да, сјајот на круната и бледее, реков, од матната свест ќе да е
 И воздивнав со копнеж, без да сватам дека е ноќ.

Миговно сум само изгубен, без чувство за себе, и за се околу мене
 Можеби е така тоа, до синоќа ме мореа бесплодни сватови
 Негледаа дека свеќите им се гасат, и ликовите од иконите им се бришат.

Слушам повторно некоја Блудница со џигер модри боски од апежи
 Тајните на притаениот свер ги кажува, и реви, потоа на колена пцала
 Повторно ќе се мажам, не ми го делкајте дрвениот крст, вие пци
 мувлосани.

Убавината на нејзиниот кошмар се меша со горчливиот вкус на виното во
 пехарот
 Ореолот го бара, невидлив стана во воздухот, сама со себе се расправа
 Никако во Божји дом не ќе правам венчание, но ќе се мажам.

Ноќ е, не видов дека стојам на бигорниот сид, сенката на Црквата ме
 прекри
 Што е Крстена душо, бараш ли нешто, прашува гласот од шурката каде
 течат миговите
 Благословиме Судбино, без тебе ќе ми е потешко, ненаспан сум, гледам
 далечини.

Докажувам дека сум жив

Чекајте

Ќе се преправам за сивотиата на небото да ви биде празна

Потоа

Кога неколку споулавени маски ќе паднат

И малку посипани со красти ќе бидат

Ќе им кажам мирно

Вашето проклетие продолжува и од другата страна на кожата

И утре душата ќе ви се истреси низ нос

И иконописен настан без историја ќе ви се случи

Имињата на бигоросани камења ќе ви стојат

Заситетесе веќе

Не ви се покорувам

Ви заврши ловот

Не кашлајте

Утре згрбавени крај огниште пепелаво ќе седите

Можеби ќе спиеите со улави сништа

Ќе гледате во далечините со кучешки занес тогај

Јас сум прогонетиот

(вчера можеби цвакав пелин трева)

(од вас бушаво од сон се будев)

(и бела ленена задргобна кошула носев)

Нејсе

Докажувам дека сум жив

Бркам со прстите во срцето

Бараќиго парчето месечина што ми остана

Се разбудив од својата смрт

Белите гробови ме сторија маѓепсник моќен

Русалки со сребрени нишки ме љубат да знаете

Мене ми е сеедно сега

Вашата безбачајна празнина ќе раскажува за плачот кикотлив.

Емотивна будала

На мојата десна дланка остана само уште еден сон
Сон кој го сонуваат само емотивните будали
Ех
Забиравам тогаш на сите
Болки
Тага и понижување
Во сета таа заборавеност шепотам тивко на булеварот
Очи ми, ќе ви простам што во секој лик ја барате неа
Усни мои до полноќ ќе ве оставам да шепотите за сето изгубено време
А јас како крадец некој, ќе се прикрадам со чекорите
До нејзиниот правлив сокак
И од правта пред портата ќе земам, тоа проклетие вечно
На ветерот ќе му ја подарам да ја растури насекаде
Некаде во предвечерието
Под дабот стар ќе отидам, и сите тајни ќе му ги кажам
Беше желба стана стварност, од стварност стана сенка
Некаде измеѓу стои ликот на жена, курва, и светица
Останав сега само орелото нејзин да го имам
На мојата десна дланка како жежок сон.

Ете сега знаете

Ми го оковавте времето со тешки синџири
 Прво сидовите ги стопивте, оставивте само демни дамки
 Вие предвреме ослепени
 Вие кои лажно болските над сите мракови
 Со урна кисела се заградивте во круг
 И се смеете
 Составени тогаш сте од туѓи делови
 На челото жигот на Баба Јага го носите
 Се зборува
 Ќе ве има уште три полни месечини
 Мене животот ми е да знаете само стожер од живи кругови
 Денес малку тага заградена
 Вчера дробни радости
 Завчера од пепелот надеж вадев
 Пред две недели песна од грлото ми се ореше

Подбивот ви е најголемата болка
 Мртов оган во очите ви гори
 Душата, жива гробница ви станала
 Љубопитни сте
 Немате ново поколение

Јас пак ќе кажам
 Денес не верувам во Бог
 Но вчера на колена клечев и молвев искрено
 Којзнае, утре можеби ќе бидам поревносен

И повторно ќе прословувам
 Боже, евеме никнувам од земјава во твојата пурпурност
 И чекам моето голо небо да нема ни крв ни солзи

Ете сега знаете
 Нема да ме закопате така лесно
 Од долната вилица само лузна ќе ви остане
 Зошто далеку сум од разбојот на смрта
 Немисе сите нишки црни.

Ех,кога би можеле песнава да ја довршите

Ех,кога би можеле,или би сакале
Ова проклето перо да ми го земете,или да го изгорите
Не,најдобро да искршите.

Ех,кога би можеле,или би сакале
Оваа бела хартија пред мене да ја земете,или да ја изгорите
Не,подобро вие пишувајте на неа.

Ех,кога би можеле.или би сакале
Душата да ми ја ослободите,зборовите окови тешки и врзаа
Седало чудно во сршта направија.

Не ве молам за мене,ве молам за Душата
Во тишината ја слушам,чудни песни пее,за Боженственостите раскажува
Вели,огнените кругови ги минала,сега уште Елегијата за Љубовта да ја
отпее.

Ех,кога би можеле песнава да ја довршите
И мирот на мојата да душа да и го покажете.

Ехото на Тишината

Очите ми ги испија сивите далечини
Додека силно го копавам чемерот во мене
Засаден од сега туѓата, грешната скаменета Љубов
Кога ќе воздивнам испливуваат сите пенливи настани
Стоеле проклети како неизгаснати слики под клепките.

Лежам на врвицата и повторувам
Со тешки чекори ја мерев планината
Каде и змијата не наоѓа свој спокој
Таму
Токму таму

Ме голтнаа зборовите
Не допирајтеме, нема веќе да глаголам за црни кикотења
Ме венча старата Богомилка гладна за молитви таинствени
Пораснав
За скоро ќе се одвојам од земјата
И тогаш ќе се расплини ехото на тишината.

Животна Песна

Престанав да те сонувам,виорот во мене замре
 Престанав да треперам за тебе,ноќите ладни ме прегрнуваат
 Престанав и да плачам за тебе,скаменети се сега сите солзи
 А како да не престанам,кога сакав Демон со криља на Ангел

Сега остани таму каде што си,на работ од бездната
 Небесните гласници срцето ми го носат ноќва
 Заспа и реката каде сето зло течеше
 Остани и радувајсе попусто дека си победник

Рацете мои сега на каменот пред олтарот се
 Тргнувам во длабочините на сите светлини
 Го симнувам крстот од грбот,и го скратувам животот за еден ден
 Менуваќи го името,менуваќи го ликот,неопиен д гревот

Немееам,ставаќи го својот потпис со крвта
 Будаќи го делот што пет децении спиел
 Рушевените од животот ги оставам на бедниците да се сладат
 И сенките кои како мрши се влечат низ правливоста

Остани,навистина остани на работ од бездната
 Ја окупив душата од Натемаго
 Сега,сега сум над сите вистини
 Пишуваќи ја оваа моја Животна песна.

За скриена болка лек нема

Пискотот ми бега без моја воља
Не се спротиставувам,оф не кажувам.

Не
Нема да ревам
Болката од ножот во грбот сам малку боли.

Се раѓа нова болка меѓу очите
Се коти нов јад во срцето
А ете знам ќе стасам во нов свет
Каде ветерт со танок шепот песна пее.

Зборовите ми стануваат тешки претешки
Кого ли земјо сега се готвиш
Да го голтниш,да го голтниш,да го голтниш
Тајни чинки ми ја грејат крвта
Ах земјо,земјо пуста да си.

Намалиго студот кога пиеш црни очи
Веќе не ртат цветовите на пакоста
Тие кои господареа над животот
Сега проклетството лежи врз нив
Не шепотат веќе....го нема...го нема
А јас шепотам...живот...на секој чекор стапица...

Заборавени Соништа

Болката ја претворив во Лутина и Гневен Бес
Но ветриштата од Исток ме предупредија

Сетисе дека скаменетоста те измина
И црната засиреност на Јадот и Чемерот те заборавија
Сетисе само
И не бегај во нејасна празнина

Ревав,и ја стискам болката в градите,и мртвите дамари
Дојдов ...се запишав..а вие отпишетеме
Во вашите празнини рти пелин
И не ми дишете кучешки на вратот
На оваа земја,и под ова небо,мигот е вечност
Зарем нема кикотливо да залипате некаде во ноќта
Ни за педа нема веќе да ви отстапам
Таму е Бездната
Не
Нема просјачки да молам за вашата милост
Мојата дланка е отворена само кон небото

Ете,навистина Истокот ме смири
Бибијата ја распосла насекаде
На каменот,на земјата,на небото,во водата
Во очите на денот
Од каде што како солзи капеа заборавените соништа.

Заличува на Ерес

Зошто сум сеуште верен на Бог
Кога сум повтормо измамен за мојата верност
Живеам сега без соништа
Но сеуште сум бунтовник со или без причина
Сеедно му е
А ете душата сеуште не сум ја продал
Слушам, понекогаш ми се потсмева во тишината
Вели
Танцувај меѓу бескрајните ѕвезди
Танцувај со музите
Собери ги сите во твоите очи
Ете таму ,таму лежат сите твои копнежи
Не
Признав и пред Бога
И пред смртниците како паднат херој
Од пепелта не се раѓа ништо
Тоа е само ехото на далечините

Запејте некоја тажна елегија

Галевите на Егејот тажна песна пееја
Така Кобта ја бркаа
Но етеја проклетницата
Како црна магла висеше над животот
Во тивка прегратка со смрта
Додека молчев
Заедно со новиот живот

Надежта напати пред полноќ бегаше
Во некоја туѓа позајмена тишина
Незнам и реков,за надежта ви зборувам
Дали предвреме некој соништата ми ги продаде
Или некоја
Која гнилежот во зениците ја одаваат
Посакува,сака,знам дека сака
Рѓосан катинар на душава да ми стави

Мене сега времињата не ми пречат
Останав да бидам чувар на сите длабочини на минатото
Но вие
Кога ќе бидете малку тажни
Запејте некоја тажна елегија и за мојата душа.

Зарем никој не ја знае големата тајна

Тоа мистично тркало на животот
Или можеби вашата матна свест се уште не отишла
Во тие безгранични простори
Мене, да мене
Русалките ми рекоа додека ја палев свеќата
Крвта ти беше прекривка во изминатото столетие на мртвиот сон
Бездруго
Ја измина границата на стварноста и сонот жив
И среќата си има некакво значење
Не те чека бездна
Го закопа мракот
Затоа сега молчи
Не изгасна твојата звезда

Збивтаат

Збивтаат,и се демнат околу себе
 Под нив е сеуште неплодната матрица
 Плазма во која сега ни ларва ни црв не живее
 Над нив глува ноќ лази
 Наоколу,секаде се влечи туѓата смрт
 Некаде
 Во некои неодредени далечини
 Клекнал на мајката земја
 Осамен легионер,беше и со црно расо на себе
 И само липтежот над глумата омраза го пушта
 Искинати,испокинати реченици се расплинаа насекаде
 Евеја болката
 Секој се моли сега на свој јазик
 Ох крикнуваат разумните
 Проклета нека е оваа болка
 Зарем од кожурецот излеговме да се ситиме
 А таму
 Маса,голема маса,со куд на неформални сверови збивта
 И ние,и вие,и тие ќе умреме,
 Но ако така треба,тоа им треба
 Збивта,со чад црн и лош од устата
 Очите им истекле,ранети се во срцата,глаголат обаците над ним
 Ете затоа на дланките им стои крвава белина.

Обличие на Светлината

И не лутете се
 Утре
 Утре ќе се молам,и ќе ве споменам
 Еве,и сега клечам чекаќи упокоение
 Но
 Не ве воведувам во сите тајни
 Незнаете да читатете под кората на Јасените
 За вечерва
 Потковав ветар брзоносец
 Спрегнав лилава магла како Антерија
 Ќе го длабам времето и ќе ги слушам чекорите наоколу
 Во височините етеја
 Се отвара единствената врата,на единствената бесконечна одаја
 Се намалувам,гледам до мене спие пеперутка
 Зачудо,на челото и го читам изминатиот живот
 На огништето спиела напати
 Во грч плачела
 Сега е Фиданка млада во просторна точка
 Таа е мојата денешнина
 Сеедно
 Се издолжуваме до ларвата на нашиот утрешен ден
 Чудотворен е,низ него созреваеме
 Не покрива и светлина и сенка
 Не обзема топлина,низ розеви предели патуваме
 Утрешната Свадба ја гледаме
 Подмладен,со насмевка во вериги на мигови газам
 Гледам,велви пеперутката
 Дозреа,парче сонце земи,од виното напијсе
 Гледам,велвам,Светец си бил,во кожурец од пеперутка сокриен.
 Нараснувам,се распрснувам,го земам обличieto на Светлината.

И ова наречетого повторно измама

Јас го обележав најтемното во човекот
Вие го нарековте сето тоа измама
Сега сечетеме...но Јас сум исто како вас
Ми останаа само искинатите зборови без значење
Со нив ќе замрам
И ќе стивнам на кратко со тивок писок
Честопати простете
Внесував збунетост и недоразбирање
Но тогаш само гледав во темната модрина на небото
Мојата утроба беше отворена во некои исчекување
И ова наречетого повторно измама
Но
Моите зборови сега се претешки
За да ми се придружат со сенката на мојата сенка
Под сите камени урнатини
Каде низ оваа земја сега ртат цветовите на пакоста.

Измина и тоа

Измина и тоа

Проклетството на младоста

Огништето згасна

И

Не се палеше веќе во мене оганот од скрб

И Јад,и Гнев,и Чемер

И

Спулавените столетија сега некаде

Под некои грамади се раскинуваат себеси

И

Со болка го хранат дивото демонско сладострастие

И

Знам

Плаче земјата, липа

Ја разбранував неочекуваната тишина

Ја разбранував неочекуваната тишина
И прословив
Да знаеш само
Болката на месото е подолга и од смрта
Знам само рече
Во твоите дамари го нема веќе неспокојството
Испари сеништето што само крв сакаше
Сега опакоста и кобата пушта крв од туѓи жили
Знам повторно заглаголи
Сеуште се чувствуваш отфрлено
Онемуваш и гледаш вкочането
Но сеуште ти бабрат градите
Сеуште чувствуваш машка глад

Јас Кажав,Вие нема да разберете(а и подобро да не разберете)

Во незначајната година,кога пајаковите утроби ќе прскаат
 На Сведен ден голем,черни луѓе ќе дојдат,черна слава ќе носат
 Скрбот ќе го делат,тие хаосот на столетијата го влечат
 Не се кријте кривоверци со свети имиња
 Своите тајни ни гробот ваш не ви ги сака

Ќе ви дарат жолт леплив отров,за славољубивоста своја да наздравите
 Стравот во вашето обеспокоено срце ќе го стават
 И,ќе ви речат
 Черна чељуст на среде град стои отворена,рипнете
 Во неизвесноста на вашиот нов ден.

Кутрите,кутрите кутрите
 Неисповедани ќе го прословат своето проклетство
 И со крвта своја ќе ги крстат децата свои некрстени
 Пред сите дождови да ги натопат нивните глави.

Оф,оф,оф..од деветата тревка сум каснал штом вака глаголам
 Неразбирливо,и јас сум сега збунет
 Мислев во црква пред олтар молитва кажувам
 А ете на работ од сите нејасни глобочини сум клечел
 Не скрбете сега сите вие,јас само нешто од Вечната тајна кажав
 Другото ќе го оставам некаде во Астралот
 Во огнениот триаголник,заграден со воден круг.

Јас клечев пред олтарот

Прелета Божјата Птица над сите мои одминати сништа и рече..Припремисе за следното Раѓање..додека Јас клечев пред олтарот..ја гледав,беше нежна како муграта,мугра која засепува уште на првиот поглед..ги потроши веќе сите дадени времиња..знам сеедно тие што и после ова ќе те мразат,и Рабациии,и Бебери и по некој Циган со мечката..најмногу Безделниците во денот,и скитниците во мракот....добро реков,дозволими да ја кажам последната молитва барем,му должам на Бог една искрена кратка песна..

Раскажувам тивко
Без брзање за вечнаја памјат
Јас Работ Божји Никодин
Додека челото полека ми се скаменува
Неможам ништо да сторам и без маската
Сега немам никого
Освен бескрајните води во далечините
И твоите изминати патишта Божји
Етеме осамен крај ова човечко ѓубриште
На самиот крај
Признавам дека сум победен од животот
Зошто сум бил грешен од раѓање
Јас излегувам од ова живо месо
А ти Боже биди милостив.

Ја видов како Блесна и, и реков на Божјата Птица,беше сведител на ова покајание,сега летај напред,и на сите кажи им дека упокоените веќе не глаголат од своите шупливи коски....летај зошто шумот твој од криљата е погласен од одекот на моите чекори кои веќе не ги слушам.

Јас пеам за пеколот во душата

Јас пеам за пеколот во душата
 А вие, турете отров во сите стихови
 Нека бидат мртви зборови
 Нека се таложи, дури до седум пластови
 Јас пак ќе пеам
 Пукни срце, кога нема љубов веќе во тебе
 Ја слушам, се смее, од смеата се гуши самата
 Ме мрази, на гробот сака да ми пее моја песна
 А вие кои не ги разбирате моите стихови
 Повторно турете отров во сите зборови
 Јас синоќа љубев, небеше курва, но парите ги зеде
 За збогум рече цигари да си купела
 Овде радоста веќе не се оплодува
 Нема наследник достоин
 Уште еднаш за вас, само за вас
 Во длабочините на јадот ќе се нурнам
 Вие повторно, и повторно турете отров
 Во погрешно време, во погрешен живот, и погрешен век љубев
 Верувајтеми, припаѓам само на небото
 Вечер повторно под месечината ќе шепотам
 Ако ти е мило
 Натерајги и другите да ме плукаат
 Ионака плаќам за туѓиот грев
 Во себе ја вовлеков сопствената сенка
 И самиот сенка станав
 Турете отров, плукајте отров во секој мој нероден миг
 А јас и утре ќе пеам некоја песна

Јас поинаку го мерам времето од вас

Јас поинаку го мерам времето од вас
Многу многу поинаку
Малку чудно е тоа
Но,сепак немирот не ми дава да се скрасам и овде
Таму каде што е зајдисонце,за мене е изгрејсонце
Понекогаш само знам дека е ноќ
Ретко гледам пладне кое со светлина е исполнето
Врви времето побргу кога ќе ја спуштам завесата на заборавот
Ги расфралам тогаш на три страни сите мртви сеќавања
Чекаќи на четвртата страна ладно да затрепери тишината
Кога тоа ќе се случи,трчам напред назад во празнината
И знам дека сето тоа е миг

Јас сум многу сиромав

Јас сум многу сиромав

Ми останаа само неколку мали сонови

Вечерва, на полноќ, кога месечина ќе блесни

Токму вечерва

Ќе ги фрлам под нозете на жената

Која ќе се осмели нежно да оди по нив

Кажи ми кажи, кажи ми судбино

Кажи ми кажи, кажи ми судбино

Зошто морам да се вратам од минатото

И повторно да бидам странец во сопствените мисли

Кажи ми кажи, кажи ми судбино

Зошто морам да крадам од времето

И повторно да молчам, за дождот да плачи за мене

Кажи ми кажи, кажи ми судбино

Зошто ноќта ми ја кради насмевката, денот ми ги подарува солзите

Кажи ми кажи, кажи судбино

Како да ги избришам сите сеќавања

Кога љубовта сурово не камшикува

Кога љубовта сурово не камшикува,ние проколнатите знаеме дека и понатаму сме со чиста и искрена душа,но мораме пред другите да ја играме играта дека сме валкани,зли и подли,само за да преживееме во највалканиот и лицемерен живот.....

Ги љубев очите на небото
А тие секогаш ме гледаа од вратите на пеколот
И душата ми ја гореа, а небев грешник
Но клечев и молев,молев се до мојот последен ден

Ги љубев,ги љубев тие две очи ,вистински
И повеќе од моите,и повеќе од вашите
Ако сакате да знаете колку,прашајтеги сите дождови
Ако сакате да слушнете колку,прашајтеги сите ветришта

Сега
Сега само ви раскажувам за љубовта

Мислев сум бил набожник,но ете узнaв сум ти бил Верник

Тешки сме и на земјичкава наша..му заглаголив на одразот
 Не скрби над себе,сеуште си жив..само промрмори
 Тогаш во лилавиот пурпур ќе се множам,можеби стотина од мене да има
 Не коби,Семоќта на Црквата ќе те проколни..повторно промрмори
 Тогаш со попладневни сенки ќе пиам вино на каменот...му возвратив
 Ти без име ли си,или не те препокриле деновите на милоста...беше лут
 Набожните луѓе ги казнуваат Божјите чеда..се побунив
 Конечно...се насмеа одразот..во нив се кријат мали демони со своја
 тишина
 Ќе не сотрат ли во својата возвишеност...зачудено го прашав
 Не...одговори одлучно...со нивните нејасни надежи ќе
 раскажуваат...доживеавме чуда
 Ех...самиот на себе си кажав...виното во пехарот за нив има горчлив вкус
 Го пијат за чуден копнеж по светлина.

Се смеете,нели се смеете,и од смеата се усвитивте на земјата

Мојата судбина

Мојата судбина,глуви глобочини
 Талкање низ сињакот каде што се минало
 Притаена сенка која го враќа човечкото кусодневие
 Искинати сништа
 Или ослободен проклетник од гревови

За мене
 За мене имаше само еден свет
 Без желби во рацете гол се исправам
 Во чија шупливост копнежот сега расте.

Проклета судбино
 Покорен сум ти додека не ме стемни сознанието
 Кнезот мој кога ножот вгрб длабоко ќе ми го зарие
 Ќе се одмазди
 Себеси ли
 Или ќе биде само бегалец од суровоста всадена

Сув сум
 Времето се лизга под мене
 Ветерот не ме удира,само поминува крај мене
 Помеѓу душата и разумот кристален мост се изви
 Тоа ти ти било лак чудотворен
 Сомненијата секојдневни со вистината да се видат
 Аште е така.
 Да знаете
 Создавам поредок со поинакви меѓи
 Или понирам во неврат мамеќија судбината.

Морничава Песна

Ја гракна Гавранот својата предвечерна ода
 Дедо Цанко рече оваа е пресмрнта песна за неког
 И му блеснаа неговите злокобно челични очи
 А Јас натоварен со студ и глад одам споро по Беспаката
 Ги оставам позади себе Грбавите планини нека раснат
 Нека се напрегаат и нека ги напињаат оштрите спили
 Гледам веќе три дни на месечината
 Млада волчица ја подава гладно својата црна муцка
 Ќе да се дели од ордата, време и е
 А тој пустиот
 Ја гракна гавранот повторно својата предвечерна ода
 Дедо Цанко рече оваа е пресмрнта песна за неког
 Ги вика отровните магли и дивите гулаби
 Некогаш ќе го изгонев
 Но сега само му кажувам
 Евеме ,додјодв со своите гревови,и газам како Смрт
 Умората моја веќе легнала во меката иловица
 Евеме,стојам пред смрзнатото огледало
 Гледаш,и гледам само ладен одраз на таа површина
 Гледам,гледам Гавране како злокобно ги спојуваш очите во исчекување
 А моите,се вртат во себе,бараќи некој поранешен настан

Ја гракна Гавранот својата предвечерна ода
 Дедо Цанко рече оваа е пресмрнта песна за неког
 Чудно,скаменетите диви арамии се разбудија
 И се издолжија еден цел век
 Штракнаа во закана со ретките заби
 На потокот десно безгласно се смееше човечето
 Што да прави,не знаеше да заплачи,та така го истурише јадот
 Тешка,тешка беше неговата судбина
 Како црвливо јаболко го скинаа од гранка,и на мемла земја го ставија

Ја гракна Гавранот својата предвечерна ода
 Дедо Цанко рече оваа е пресмрнта песна за неког
 А Јас само си мислам
 Лежам на смрзнатава земја,со глогов колец вгради

Имам проклето волчја насмевка
И се прпелкам,и цицам лакомо од боските на темнината
И ја гризам до болка,и ја трујам да се згусни
И клетва и фрлам
Проклета да бидеш што сите спомени во темнина ми ги затвори
Сега евеме неможам да ја следам ни мојата сенка
Тој грев од младоста што ме донесе тука
И повторно згречен кажувам
Што е Гавране ме демниш ли над мојата згрчена сенка
Што е,зарем и во во тебе нема да потече оваа пирејска жилавост
Што е небаре незнаеш
И утре ќе дојдат тие со кучешки заби
Нов слој од иловицата да фрлат,не се сигурни веќе и во смрта.

Наметка за Месечината

Ноќта стана глува за грмотевици
 И слепа за сенки и зрак
 Некаде под некое старо суво дабово дрво
 Додека смрта од боска ја доела
 Колокотот во душава ми кажува дека е така
 Жена со три грама живот во себе клекнала
 Заринкала со лице во влажна земја
 Црна Ѓаволска молитва да каже
 Да нарасне повторно до деветиот прстен на животот
 И калуѓерка да биде
 И светица да биде
 И стопан на бескрајни ниви и лозја
 И повторно круна од злато да и блеска на глава
 И жива магла во душата да и потече.

Љубела сега шупелка празна
 Ја дарувал кутриот само со сув цвет
 Неполеан со машка вода
 Не му бабреле мускулите
 Челник чуден бил.

Што и да посака тоа и ќе стане.

Го видов,го видов ова ноќва
 На светото паганско светилиште,во транс чуден
 Не ме прекорувајте христијанин сум
 Некако чудно
 Корените прадедови ми се јавија
 Беа девет Бели Лебеди
 Знам дека следните девет години светлина ќе ме облева
 Плеснав со рацете на ова,и млако вино истурив за здравје
 Тагата да пукне од мака
 И како дар
 За месечината од сребрени нишки наметка исплетив
 Бездруго,пријатели сме
 А вам добра ноќ.

Научиме како да простам,за да постојам и понатаму

Празнината помеѓу Земјата и Небото сега ја исполнувам
 Со стопен смарагд што го најдов на дното од душата
 Измеѓу,редам стотици нежни виножита
 И полека ја сликам иконата на сродната душа
 Во слаткава игра ставив и нежни молњи
 Над ликот сеуште нејасен гледам стои сончев круг
 Бездруго,оваа е таа мојата неотгатливата половина

На трпеза,низ дожделицот ја канам со капинов сок
 Додека нежно треперат лисјата од сребро
 Сега е само одраз на далечен оган
 Не навистина
 Не е таа заборавена светлина која истекува од шурките на Вечноста
 Поинаква е отколку што вие мислите или знаете
 Таа е Бесценетиот Александров камен на навечерината
 И меѓу живите е

Ја доживеав во лесна езотерична состојба
 И кажав тогај
 Јас сум твојот роб на воздишки
 А ти возвишме,над сите заборавени зборови
 Го повторувам ова и денес со својот вчерашен глас
 Сите
 Сите испокинати нишки помеѓу нас врзиги
 И научиме
 Како да простам
 За да постојам и понатаму
 Крениго,како што го кревав и јас пехарот златен
 Пиеќи ги сите заборавени здивови

Ако не друго
 Насмевни ми се
 Недаваќи судбината да ја надополн сета моја тага
 И биди мојот одраз во огледалото
 Насмевни ми се
 И недавај по вторпат да станам Орфеј.

Не бев благородник

Не бев благородник
Можеби сега е тоа мојата вина
Што тука лежам во вериги од сенки
И се покорувам постојано на времето
Бегам со мојата предалечна младост
Прилегам на старец кога ме обзема скрбот
Но како казна си го делкам јазикот
Некакого нека крвари до последна капка

Се прочи и тука
Во есенска ноќ ќе ја дочекам свадбата
Дотогаш ќе сонувам само гробови
И мојот и нејзиниот
Повторно ли
За патешествие на судбините да раскажувам
Се врзав за мракот тука
Без значење се врзав и за тебе
Ако навистина се разделям од мракот
Уже и од тебе ќе се разделям

Некој ќе речи прилегам на пленик
Не, само се покорувам кога скрбам
Небев Благородник
Можеби сега е тоа мојата најголема вин

Не бев Јас во овој век

Не бев Јас во овој век
Тоа ти било
само една тажна приказна која требало
Ете така да биде раскажана
Кажа што имаше да кажеш
И се затвори страницата
И се затвори книгата
Навистина
Да бев Јас, животот ќе имаше смисла
Ова е таа болна вистина

Не е ова нешто безначајноразберете

Ќе ви кажам за дождецот
 Зошто сега се долги есенските па и неродените зимски дни
 И за нејзиното минато кое се расплинуваше насекаде.

Јас ја пресоздадов
 Беше недопишано предание кое го пронајдов во пештера ладна
 Завиткано во пајакова мрежа од мртви соништа.

Страдала многу
 Љиљациите проклети ја колвале катадневно,и ете се далдисала малку
 Потпевнувала,исто како на закоп што пеат таговно.

Кога се лизна од дланката во собата,се оплоди двапати самата од себеси
 Се растрча низ собата небаре е благословено предвесниче на настан
 И пиеше сама,и ме гледаше со очи на светител кој се враќа тагата да ја однесе.

Не разбирате за што ви зборувам
 За смрзната солза на калуѓерот која му ја украде на Света Гора
 Го предлагале пред сон,дека им треба за триста Болештини да лекуваат.

Кутриот,такви му биле сите ноќи,ја преземал тагата од грешниците
 Ја лепел насекаде низ келијата,и ноќите ги минувал без воздишка
 Животот се топел брзо,забестите рилки на блудниците саде го апеле.

И трпел,искушеник бил,со него се подбивале,со вино и ракија го прскале
 Ја знаел тој смислата на среќата,празното време во неврат го фрлал
 Им кажувал за матната сегашност,без никаква иднина,а тие без смисла се губеле.

Дошле,на голем сведен,лажен светец и лажна богомилка со бујни боски
 Набожноста и од катниците им течела,под расото красти наредени биле
 Му глаголеа,дал ни солза чиста и благословена,подземнит свет нема да го видиш.

Земјата е дарежлива, шурките нејзни сега порој насекаде прават
 Болештини и клетви паѓаат, секој ден песни за покој се пеат.
 До првиот снег мојата солза ќе биде со вас во братство, потоа ќерка на
 дождот ќе стане.

Им рекол така, Ја зграпчиле, ја терале да се оплоди стопати, ја продавале за
 три мангари,
 Со тага ја хранеле, на црн пламен ја печеле, со изумрени гласови ја
 заспивале

На крај меѓу крици на непознати птици ја оставиле.

На крај, смртаја заобиколила, и чудно пиле со клунот ја зело
 Преку три Манастири ја пренело, во пештера ја оставило
 Живеела така триста столетија, додека мојата надеж не ја пронајде.

Не е ова нешто безначајноразберете

Небарајте

Небарајте повеќе да ви го опишувам мојот кошмарен мозаик.
зошто е послан сега со крвави надежи
и некој сивопепеласт порив...
не приоѓајте,
црните примките на очај ќе ве повредат..
најдобро е само да ги спуштите клепките
и сите ваши замрсени мисли
за кои знам дека лутаат по коридорите на непостоечките светови....
ете таму се губи вашата вечност во светот на непостоењето....
и шепоти клетви или молитви,кој ќе знае.
Сето ова го дознав додека лежев во змискиот дол
Лежеќи меѓу ѕвездите
и безимените минувачи низ мојот живот.

Нели сум некој Поет

Пусто поет се сторив
 А ти ме проколна за тоа Проклетнице
 За нестореното злодеание
 Нејсе, глаголам, нека биде тоа твојот Вечен грев
 Но сепак погледни
 Чемерот од душата низ грчот на прстите ми течи
 Со секој чемер, се скаменувам и се намалувам
 Паметам
 Беше тоа пред три дни
 Со кучешко завивање од спилите ми се закани
 Со порој ќе ме одвлечкаш до манастирските сидови
 Вторпат прословувам
 Одиси додека не сум те запалил со очиве сини
 Одиси додека нишките на твоите соништа не сум ги искинал
 Одиси зошто твојата маѓиска дарба е пред умирање

Проклет да сум, знам дека сега скрбиш
 Нема да те одмине оваа сува есен
 Кобни настани ќе те нурнат, ќе те гламносаат
 Ни вино, ни мед, ни лук, ни пак светена вода ќе те заштити
 Стануваш веќе Господово наказание
 Го слушам сверот како реви во тебе

Проклет да сум, небарам прошка за туѓ грев
 Нели пусто поет сум
 Само раскажувам за она што го слушнав синоќа на полноќ
 Сверот раскажуваше, громот потврдуваше
 И за тебе пелинот од шурките небесни потече

Проклет да сум, нели сум некој поет
 Со исконска моќ
 И затоа можеби веќе коските ми се безимени.

Нечитај повеќе во сознанието на живите
(Безимената ја видов,се молеше со грешна молитва пред црна карпа)

Потоа,за миг

И скаменет, и нем,и без солзи,и без липање ме остави,и
Ете ти,Безимена,токму ти ми ја подели земјата на две.

Потоа

И во црниот сон,твоео недогледно царство,повторно ме посети,и
Ме доведе до прагот на опустениот дом,каде липтежот чекаше.

Потоа

Посака да се молиме заедно,простими,Му се обраќам на Бог
Не натебе,не и го паметам името,зарем со покојник да се молам.

Потоа

Ме доведе до поток,се сеќаваш,гола на зелена месечина се капеше
Ја измиваше реата на мртовец што бликаше од тебе,и кинеше од трупот.

Потоа

Потоа не ме слушаше што ти зборувам,стар испосник станав
Ако сакаш мртовечки спокој,смириги ѓаволите околутебе нека не пиштат.

Потоа

Нечитај повеќе во сознанието на живите,таа книга за тебе е затворена
Само молчи,зошто мракот можеби утре ќе те однесе пред Небесниот Суд.

Потоа

Конечно ќе знаеш како се молат христијаните за мир на сечија душа.

Нова Песна со Нејасни Намери

Од планината
 Се спушта нова песна со нејасни намери
 А јас неподготвен
 Дремам под полусувава цреша послеладне
 Понела пустата сончеви нишки под мишката
 Ита ли ита
 А мене
 Нешто ми кажува дека за животните врвици ќе да е
 И во далечината ги гледам потскокнуваат зборовите
 Се издолжуваат меѓу двата света
 Се распрснале меѓу двата заода
 Не ќе се многу за верување
 Сета тежина ја стегнале помеѓу темнината
 И се колнат како верски фанатици
 Понежни сме и од мајчиното млеко

Оф, меретните
 Даби ве сабја исекла на половина
 Што саде брчите како златни бубачки
 Не играјте така во круг
 Го будите во мене паганскиот танц
 За ова со пергаментот ненапишан ќе ве обесам на Дудинка млада
 Не се смејте залудно
 Оти
 И на мене и на вас ќе се урнат триста грмежи луди

Седете на меѓата помеѓу заодот и изгревот
 И малку засолнетесе
 Сега
 Криците, пцостите, или траорните молби ќе глаголат
 И ќе легнат тешко на пергаментот

Седете
 И само викајте со див глас.

Новиот ден ме чека

Новиот ден ме чека
А ти вратисе во темнината каде што припаѓаш
Не ја буди светлина
Таа насекаде окоу тебе е само бледило
И не барај повторно патека до мене
Не заслужувам повторно да ме врзиш
Ланците на немоќта пред олтарот ги скинав
Со кржави солзи се исповедав

Клекнувам
Со длабочините на погледот
Го повикувам небото
Нвата патека да и ја покаже
Несакам да знаеш
Новиот ден ме чека

Ноќ без Значение

Ги стискам рацете,и се згуснувам
 Сакаќи така барем да ти станам молитва во твојот сон
 А ти,гледам ги креваш рацете
 Го повикуваш така господарот на пламенот
 Ете,никогаш не осозна,пламеноста е мојата љубов
 Не се смеј,бушав сум зошто сите ветришта ме љубат
 Потајно ја собирам горчливиста,не слушај тоа утробата ми бучи
 Зошто проклетнице,ревам со ова искинато расо на мене
 Зошто,прво огнени потоци низ крвта ми пушти
 Потоа,на твоите изгниени гради по усвитените небеса ме носеше
 Да разјасниме,со татнеж пред пеколот ме остави

Сега си светителка,мене орлиштата по облаци ме кинат
 Од мене на сите страни напати и сенките бегаат
 Но се колнам,и пукнатите спили ќе ме паметат
 За ова ти кажаа и пророкот,и монахот,и поп Цветко

Гледам матно
 Те видов свртена со лицето кон сите глобочина на мракот
 Ме бараше со очите,сакаќи повторно да ме проколниш
 Гледам матно
 Но те видов како на месечина правиш стар ритуал
 Венецот на безбрачност го плетеше со самјаци пусти
 Гледам сепак матно,но ноќва сонив три жени
 Со дланка без сетила ги допирам
 Знај ова е ноќ без значење.

Ноќта на Пан

Душо моја,ако сега крикнам ти молчи
 Така барем нема да не препознаат тука
 Кој ли не окова,кој ни зароби во ваков живот
 И љубовта за нас сега е само приказна лоша.

Душо моја,јас се предавам,а ти како сакаш
 Каменот на Сизиф ме дотепа,сега ме чекаат маките на Тантал
 Еве повторно на Љубовта и зборувам
 Престани да ми наносуваш болка,ме понижи и натера да бидам Орфеј
 И еведе на колена чекај ја зората.

Душо моја,јас сега ќе одам до крајот на времето,и ќе се вратам којзнае
 кога
 Така е запишано,кога тажните плачат,кога среќните се смеат,јас само
 молчам
 Можеби ќе плачам од среќа во Еоните,можеби ќе танцувам во вековите
 Душо моја,барем ти некогаш сетисе на мене,и напишиго епитафот

“Беше заробен во светот
 Со малку тажен поглед
 Чекореше низ времето,кинејќи ги нишките
 Сонуваше повеќе од сите сонувачи”

Душо моја,небарам нешто невозможно
 Сега одам,ме чекаат сите тишини,исполнето со нејасни крици
 Сите собрани празни утрампокриени со правот на заборавот
 Таму,ете таму е сокриена Ноќта на Пан
 Каде не го чувствувам стравот,
 Таму некој знае зошто сум роден

.

Оваа не Проклета Песна

Јас не создадов ништо големо, за вие да се гордеете со мене
 Но сепак утре ќе посакам да се прегрнеме
 А вие ќе ми речете, прости но брзам
 Позади грб ќе речете тивко, чудак се крие во него
 Негледајќи дека сум само слуга за леб и вода
 И јас, да јас како вас сакав родот да го продолжам
 Но ете, ветерот ми ги избришал созлите радосници уште кога сум се родил
 Денес, токму денес со претивок глас ме предупредуваат недојдените
 дождови
 Доаѓаме, за сите мали искри кои пламтат во тебе да ги изгасеме

Малку е смешно се ова, но и малку е тажно
 Неодамна, се простив од земјата, сега повеќе сум на небото
 И од сите висини гледам лесно, колкупати сум умрел
 Многупати сум се обновил, но сето тоа било залудно
 Секогаш сум два прсти помал, и две педи подлабоко во земјата од вас

Непиам, и не пеам, повеќе ревам, малку зборувам
 Би подвикинал посилно, но скитникот кој клечи на раскрсница ме
 предупреди
 На земјата викаат само тие што се татковци,
 Ти, токму ти си само ранет волк кој го гонат седум ѕвезди од небото
 И седум ѕверови на земјата, и две модри сонца, и две вери

Оваа не проклета песна, само малку поинаква од сите други
 Некаде надвор, над градот татнат повеќе пцости отколку воздишки
 Подобро ми е сега да седам меѓу бигорни сидови
 Знам, од каде знам неznam, утре и арапска крв ќе се лее тука
 Некои тогаш во крикот осамен ќе речат само
 Беше проколнат, само зло предвидуваше
 Но сеедно, подобро е сега јазикот да ми се скамени
 Наместо да глаголам уште
 И нојва ќе читам стари тајни записи на некои алхемичари
 Кои и сега ги гледам како талкаат во бескрајната празнина.

Осама

Споуловеноста го збогатуваше разумот со нови димензии
 Вознесен во воскресените на живите
 Напати ја кинев облеката од себе
 Се заплеткував во јазол
 Се одрекував од себе,се преобразував во ништовност
 Обземен ли бев од убоста на смрта
 Од тоа братство во бесконечието
 Каде го немаше матното минато
 Ни пак исчекуваната иднина
 Колку пати се надраснував себеси тогај

Осама

Не беше болештина

Или проклетија

Осама

Фанатично бегство од светот

Попарени огнени виори

Осама

Прочистение од грев

Замислено светилиште

Осама

Животворен Јуда во преширока риза

Без болскот

Ни жив ни мртов

Во осамата

Не го споменувајте

Не го сожалувајте

Го милуваат и демони и ангели

Тие небесни богови на неговиот живот.

Оставиме да ја напишам мојата последна песна

Оставиме да ја напишам мојата последна песна

Безимена девојко

Што вчера,и завчера имаше име

Имаше срце

Имаше душа

Оставиме да ја напишам мојата последна животна песна

А потоа

Потоа слободно пресечија папочната врска

Што етеја ме врзува со земјата

Пејте без смрт во мислите

Свездата

Слична на сребрен пајак

Возвишена во својата измислена слава

Која ете оди далеку позади сите познати реки

Каде знам таму замолчуваат и патеписците и поетите

И скитниците кои со Амброзијата на музите се хранат

Чудно

Измисли и своја среќа

Која месечеви русалки ја ткаеле

И огнена девојка се нарече

Постара била и од првата искра што се родила

Ќе речам само Амин

И како божем во игра Божилак ќе возвишувам

Така најдобро ќе се ослободам од зачмаеноста

Нема да и кажам,ни на Свездата,ни Свездите

За наталожената магла позади нив

Дека во таа магла е скриен копнежт за нивниот сон

Пејте

Побарал од нив вечниот внатрешен глас

И не ревете веќе

Со регот и планинскиот ветер го исплашивте

Непостоечкиот свет така нема да го создадете

Пејте

И не бидете бубалки Богомилки

Пејте,но прво бидете исткаени во пламен

Без смрт во мислите.

Пекол,ах тој пусти пекол

Пеколот

Ах таа огнена утроба каде на дното се креваат огнени змејови
Каде гревовите се оплодуваат сами од себе
И кога се ровки,го прифаќаат повторно семето на свертот.

Бездруго да знаете

Секој има свој дел од пеколот,и свое право на маки
Ќе видите одеднаш,и по некој набожен калуѓер,и
Уште почудно вашата сосетка,голема набожна и чесна домаќинка.

Можеби нема да очекувате,наеднаш на ледина и диво прасе ќе се печи
И грчот на мракот што ве морел,таму е тежок како море
И ќе копате со нокти пепелосана јаловина,и ќе гледате покорени души
И со рев ќе кажувате,не има секакви,и блудници,и грешници,и
бездомници.

Подгрбавено суштество на работ од пеколот ќе ви раскажува
Овде ве топли двојникот на соцето,лапајте гнетете од мртвото време
Утре ќе се лелеави само чад,гладни ќе бидете,и задутре ќе биде така
Лапајте и гнетете,дарежлива е ордата на улави ѓаволчиња,крвав оган ви
носат.

Пекол,ах тој пусти пекол

Ах таа огнена утроба каде на дното се креваат огнени змејови
Лапајте и гнетете,не ви вреди тука што ја знаете напамет Библијата
Не ви вредат сите животни мудрости кога само ги изговарате
Но сепак пробајте,донесете,вар,песок,вода,и малку коприва
Улавите го создаваат пеколот,а вие можеби ќе ги затнете процепите во
времето.

Повторно се формира невидлив венец

Повторно се формира невидлив венец на врелина низ крвта
китеќи ги
трепеливите капки со искинати парчиња од небото
кои подоцна ќе бидат каење
спомени
и нејаснотии...
а што да правам
неутешен сум секогаш кога лежам меѓу ѕвезди
бидејќи полесно така, раснам
се расплинувам и умирам,...
слушате ли
некој или некоја ми го одборојува крајот.

Полноќен Ритуал

Вечерва ќе ги извртам сите познати псалми
 Ќе ги возвишувам тој и таа што ме прогонуваат тајно
 Божицата, Светицата вечно Величенствената

Ќе пеам со милнат глас, прво во еден триаголник
 Потоа ќе преминам во друг триаголник
 Ако на полноќ се преклопат, знам дека сум ги разбудил.

Го измислувам моето второ име, и бдеам над грешниот свет
 Некаде од срам се покрива со лилави сенки огништето опустено
 Безбели ќе му поцрнат сидовите, покривот веќе гнил е.

Опусте, се исуши, без каци, крбли, корита, и прагот гуштери го лазат
 Тагата во северната страна на дворот се испили со триста копилиња
 И едно во одаја што беше ширна, од непознат род, со бемка на челото.

Претрчувам со сила на ветар што нетрпи пречки
 Не сум сајбија сега, низ ведата извикувам, ќе ве учам на нови молитви
 Земјата сега се симнува од мене, енеја како крстава мртва кожа
 испружена.

Жилите набрекнале од копнеење на крвта, ела, дојди светице со згчена
 утроба
 Со поглед кон далечините, осаменички исправена и горда ли беше
 Пупките кои од болка ти поцрнееа, со жива капка крв да ги воскреснам.

Зедов една тајна на пролета, сонувал од првата до втората младост
 Дамарите ги оглувев, не се скаменувам повторно, само создавам копнеж
 Тој не ти ги подава рацете, зарем повторно млада осаменица ќе бидеш.

До крв ги гризеш усните, молвиш, не ми простувај... проклет да бидеш
 Величенствена си во грев, величенствена си со грев, те благословувам
 Богомилски огнен ветар низ тело да ти се снове
 Немо да залипаш на невидена врелина
 Да бидеш грч на туѓа измама и своја бесрамност.

Со прстите на земјата пишувам

Така нека биде
Ветерот нека избрише
Дождот нека измие
Времето нека запамети.

Полумрачна Песна

Стојам помеѓу недопрени споменици
 И русокоси полуголи девици
 Мртвиот јазик во устава легнал или заспал
 Незнаев дека пред само седум дни ќе кажеше
 Ова не е формулата за секоја иднина
 Некои зборуваат
 Оловната плоча на небото на сите ни тежи
 И од тежината три Баби веќе паднаа на тротоарот
 Надвор е налудничав ден
 Сите сакаат повторно пролета да влезе во нивните сеќавања
 Полулуд дедо пред кука во долна облека танцува
 А зошто
 Галеријата на напуштени души е се побогата
 Сепак во личните карти не стои дека боледуваат од осаменост
 Несакав да разгледувам
 Но се пронајдов во некоја чудна слика насликан
 Со уште почудна рамка малку беше позлатена
 Да ви кажувам ли повторно и повторно дека уште ми крвари срцето
 Треба да знете немам ни сила ни воља
 Но ајде вака ќе биде подобро за сите
 Кажетеми вие мене што е љубов
 Јас ќе ви кажам како изгледа омразата
 Малку сум возбуден од сето ова
 И тогаш во таа миговна возбуда
 Сопствениот Неврат го видов на талог од филџан
 Несакав да стиснам за желба
 Знаев дека гневот така ќе го пресликам
 Кристално јасно ми е каков сум
 Но сеуште неможам да разберам кој сум
 Не се смеам веќе, сините очи ми обледеја веќе
 Сум се вдомил во туѓ дом, ете затоа усните ми се во грч

Сетоа ова е само една мисловна архитетура
 Или раскажано од некојси Раим, Митре или Петре Цинцарот
 Сите овие беа вдовци, незаштитени од времето
 Исто како мене незаштитен од настаните.

Посакав само

Посакав мислата да ја обликувам да биде подива од свер
 Да биде подмолна, воедно и Величенствена
 Да преставува живот со сите можни дејствија
 Понекогаш и малку набожна да е
 Да ја прочистува така старата крв, и пред полноќ да скокотка возбудливо
 После полноќ кога повторно ќе се создава новиот свет
 Да започне да го храни коренот на духот со нови создадени
 бесконечности

Ете гледате, не сум лажго
 Не ја завиткав Јас мислата во златна пајажина за да ве понеси и вам
 Не сум набожен светител со бела брада и бела коса
 За да ве воздигни и вам се до небесните мраморни одаи
 И не сум вангелосан ако мислите

И
 Во таа мисла, подмолна, дива, среќна, тажна, очајна, и цинична
 Зреат сите бели и црни иднини на човекот
 И сите прашања и одговори на човештвото
 Закопани на тајни места по виугите

Ете таква е судбината на една мисла
 Понекогаш не тера да пиеме Света вода и кога не ни се пие
 Понекогаш брзо ни ги отвара големите предели на небото
 А понекогаш
 Понекога и без мисла умираме обезличени.

Постела од сништа

Ќе ти оставам еден мој непотрошен ден
Повторни вселисе во сите мигови
Јас ќе седнам на пладне како некогаш малку изморен
На твоите гради да ги слушам акордите на твоите срце.

Ќе ти дозволам да ги прочиташ моите ненапишани стихови
Точно на полноќ кога месечината ќе блесне
Во длабочините на очите мои се сместени
За тебе ќе се пресликаат на небото со отсјајот.

Ќе те поканам повторно сега малку срамежливо
Да ја слушнеме песната на душата вљубена
Спуштија раката твоја на градите мои
Вклучија симфонијата која чека во тишината.

Ако си сега изморена или сонот на клепките ти виси
Сништата мои на постела ги растури
Полни се незнаеше нели, со гускини перја
Девет пластови за тебе наредив.

Предполноќно Непостоење

Сега во моето привидно предполноќно непостоење
 Ја чувствувам нејзината невидлива присутност
 Се насмевнува клокотливо,и брза во туѓата сиромаштија
 Лесна од непозната празнина во себе
 Се огласува сватовски со оштар звук или беше крик
 Ете тоа е нагонот по туѓа крв си глаголам сам со себе
 Кога виорот ќе ја соголи,се гледа нејзината Безбожност
 Наликува кутрата на белоскоса старица со палци на мало дете.

Бега

Бега тогаш по рабовите на небото
 Змиулеста црна молскавица со кобна сила ја гони
 Со кренати раце на последниот дневен ветер се подава
 Моли и бега со пискави извици

Стојам

Горната уста ми е набабрена од неми молвења
 Од неа црн чад се издига
 Горам ли,гори ли
 Горат ли нашите души вака секој ден
 Или дното на пеколот својот отсај ни го фрла

Стојам

Додека мувите со своите апежи рани прават
 Згрчен во сенката на месечината ревам
 Не припаѓам тука
 Во оваа предполноќно непостоење.

Пријателе мој

Пријателе мој

сакам повторно да ја измерам длабочината на мојата тага
но ете сеуште незнам
навистина незнам уште колку солзи ќе ми требаат
и така, додека смислата се претвора тука во бесмисленост
се предавам на ништавилото
заедно со напуштениот Ангел да чекаме некоја друга прилика
вчера, или беше завчера, го составував мозаикот на една бледа љубов
беше налик на жена, но повеќе ме гледаше како сенка
и таа беше сенка, која газеше по мртвите спомени
зарем ова не е доволно да тагувам
уморен сум, навистина сум уморен што немам маска, да бидам лажно
весел.

Проклета да си

Беше навистина суверена Божица
И заради тоа морав на Месечината да и ги мијам очите
За мене,тоа се стори невидена Голгота
Глаголеше постојано
Јас сум твојот врв на стремежот
Иднината и матното минато

Но ете,една ној
Не се сеќавам добро,можеби беше пладне
А сеедно и да било утро
Бездушно стрелаше во мене
И ме прогласи Витез на задгробниот ред
Потоа
Потоа ме однесе пред чудна Катедрала
И почуден Кардинал

Како и да е
Твојата некрофилска насмевка ја залепи
На мојот нов очај
Проклета да си
Не ме ослободи никогаш од тешките мори
Не ми даде можност,и јас да ги видам
Дамарите на вселената.

Религија на Нејасната Љубов

Додека во уробата ми ртеше плач
 Цицлеста анама се пови со нова машка кожа
 Чинам беше Анадолска
 Се разбуди,и повторно најде лек за својата мака
 Оф проглаголив покрај пролетната месечина
 Мислев дека дошла да моли на пољанава
 Утрово
 Чудно беше завиткана во грчот на животот
 А етеја меретната,ги преврти очите и фати недолжник

Не,не сум веќе во занес или пак некој голем копнеж
 Ни пак ги подавам рацете кон заборавената младост
 Само ќе ги оставам соништата да се накотат во шумава
 Премлади се тие да се распаднат така брзо
 Застанувам само пред нив,каде понатаму ги прашувам

Тивката очаеност постојано наслушнувала
 И евеја тивко,тивко шепоти
 Не ја пишувај веќе Религијата на нејасната љубов
 И нема,ама навистина нема да ти рти плачот.

Само да знаете

Се ослободив од сите гревови
И глаголам
Не пцалам ако мислите.

Мојот незавршен сон е мојата бескрајна вселена
Во сите вселени на едно деноќие
Кое е неродено уште

Ако е сега несон,така зборуваат другите
Упокоен сум,го изминав мракот
и секое непостоење

етеме,без страв во дамарите
клекнувам и пред животот и пред смрта
и житието на ненужноста го пишувам

не ми го споменувате името
моето прво име е Трајче,моето второ име е Никодин
се вратив од арамиски и скитнички живот.

Само да знаете
Самовили долгокоси од шурки медоносани ме поеја
И таинствени цицлести анами кришум со мене се состануваа

Стојам
А зошто пак да не стојам
Кога се вратив пак

Во десната рака маслиново гранче имам
Во левата рака сабја димскија држам
Па сега видете вие

Свадбарско утро

се намалував небаре сум призрак
и видов дека лежам во длабочините на напукнатото време
со дланките се бранев од капките темнина
отспротива кобнички грагна гавранот
се гаснев ли, или само тонеv во непозната тишина
се намалував
вистински ми се губеше големината
ми се стори дека животот кркори со далечни звуци

каде си Светлино
молвев
мислиш ли дека сум само спијач
небарам веќе бела птица со криља небесни
само стопиме со својата топлина.

Еве
Повторно се огласи сребрениот глас на камбаната
Опиен сум од сеќавање на песна
Слушам свадбарско утро ми спремаш
Кобнички грагна повторно гавранот
Низ немошта глаголам
Млад сум за младоженец.

Се вратив заради тебе

Се вратив заради тебе

На враќање

И оставив на планината трошки од младоста

Стасаа до мене гласови дека сум бил со скаменето срце

Нема да ме препознаеш

Недостиген е за некои Рајот

Доаѓам непоканет

Ја гледам куќата,изгниела вратата

Пиреј насекаде збувнал

Ништо не никнува тука,и набожноста ја нема

Се мислам,дали повторно крстот на грбот да го ставам

И по праведливиот пат да чекорам

Не бев арамија,знам портата на манастирот секогаш е отворена за мене

Празник е а Јас сум тажен

Ги гледам сидовите на твојата одаја

Замрзнати стапалки насекаде со прав препокриени

Сенките на калуѓерите се околу мене

Ме чуваат од злото на земјата

Не се одмаздувам,но спремен сум за твоите негодувања

Мислам дека слушнав крик

Не сум сигурен

Заспивам,вдишуваќи ја тишината на ноќта

Се измешав меѓу другите сенки

Се измешав меѓу другите сенки,и на таа до мене и реков
 Поведиме,но знај не си мој челник
 Ќе се поздравиме кога ќе се раздени
 Можеби ти си мојата вила,вила која ќе ми ги ископа очите

Поведиме
 Оти ќе ги оставиме коските во оваа пустина
 Погледни,белегов на градиве од раѓање ми се суши
 Којзнае,можеби е моја вина што сум голем очајник

Нема да те прогласам за Светица
 Пишано ти е да умреш гола во жив оган
 Знам,живите луѓе сега те гледаат како жива икона
 Но јас знам дека вчера се провлече низ пукнатините на мракот.

Поведиме
 Го носам во раката Светото Евангелие
 Тебе,на усните ти демни најцрната клетва
 Имаш кржави очи,имам кржави патишта..помолисе сега

Ете,ќе се ослободам белким од грчот кој ме мачи три дни
 Поведиме,лежев крај огнот на скитниците
 Пупките на блудницата ме мачеа ката ноќ
 Ми беше тешко,од тежината и земјата пукаше

Поведиме до каменот
 Евеја зората се лизга.несвесни и несакаќи
 Обајцата ќе си ја видими судбината до судниот ден
 Се насмевнуваш чудно..знам..некоја сенка таму сега умира

Се измешав меѓу другите сенки,така ми рекоа живите
 Дека таму ќе го најдам грутчето сонце што ми фали во градиве.

Се има своја вистина.

Изворот на животот е мојата нова зора
Каде крвта не е веќе безимена
И каде сите иднини имаат свое значење

Денес,се простувам со Евангелие во рака
Од сите дволични,лицемери,и злокоби
И сите бескрвни демони со лажно сребро на себе.

Презимив
Повеќе не убивам магла,не вртam круг со ветер налудничав
Го менувам обликот,и ја отфрлам прекривката од кожа
Се соголुвам до корен,и пред Сверот и пред Бог
Записите ќе бидат моите жили
Така ќе се надраснам самиот себеси
И некаде ќе ја исполнам загатливоста на Бескрајот

Ве гледам
Во агонијата на ноќта,неколкумина,ќе ги уверувате другите
Дека сте ме виделе,исто како сега и во првиот Век
И некаде длабоко во земјата со оловно сивило во очите
Ќе раскажувате како старци
Со плунка ќе ме приковате на земја
И пелин житие ќе ми читате над името

Самиот така се определив
А вие останете плукачи на гробови
Смрта и вас ќе ве сомеле со вашите здрави заби

Ете така
Се има своја вистина.

Се сеќаваш

Се сеќаваш

Нашата тврдоглавост се оплоди со бездужноста
И суровоста ја зедеме како правда
Ги сокривме своите сенки
И со жар јаваме Јарец кон Бездната
Трчавме до пеколот
Потоа раскажуваме, небаре некој ќе не сожали за тоа

Се сеќаваш

Рапаво ја повикувавме судбината
Товарените несреќи од срцето да ги тргне
Напати, се заскрнувавме од многуте зборови

Се сеќаваш, ме апна луто како змија за душата

Јас се причестив, се помолив, и сега
Го носам мојот испоснички крст на грбот
Т е гледам
И боцки, и трње ми фрлаш пред нозете
Сакајќи така лишајот на отуѓување да ми срасне околу срцето

Се сеќаваше

Лакомоста на живите ни ја голтаа сета свездена светлост
А ние, ете дури тогаш
Целосно ја изгубивме сметката на времето
Се сеќаваш, зошто јас добро се сеќавам

Не ломоти, само ќе прословиш на ова

И пак, се сеќаваш кога чинките ти ги криеа опакостите
Додека се капеше во потта на којзнае кој случаен минувач
Волчјата глад те тераше да ги бркаш од тебе бргу

Се сеќаваш исто како што јас се сеќавам

Се стретнавме некаде над облаците, месечината не криеше од злите
Чинам тогаш судбината ги распарчи нашите сенки
Повраќавме чемер

И гниевме двајцата под тежината на мртвите надежи

Се сеќаваш

По изгревот станавме само поцрнети и исушени сенки

Без насмевки

Без сеќавање за вчерашниот живот

Сестро

Се прашуваме сега јас И месечината што да ти посакаме
И еве таа ми шепоти тивко
Посакаји она што твојата душа ќе ти каже

Убавината ја имаш
Среќата ти е во срцето
Насмевката знам понекогаш Филип ти ја краде
Ум..тој ти е секогаш достапен да живееш така како што ќе посакаш
Љубов..доволно е што сите околу тебе те сакаат
Но,ќе ти посакам сепак

Верувај во себе
Чекори умерено по најубавата патека на животот
Не го кради времето,туку трошиго разумно
И радувајне нам уште многу години со твоето присуство

Среќен роденеден

Никодин Чернодримски
(Трајче Јованчески)

Сеуште беше насмевнат
Малку збрчаност му се гледаше од ненаспаноста
Но улавата крв сеуште му клокотеше
Ми рече,седни до мене
Сомневањата ме изедоа во глекавоста на ноќта
Мразот ми ја исмука косата
Вистина ли е ако земам пелин трева ќе воскресне
Ќе буи како пролетните бубачки
Приказни се тоа..малку воздивнав
Смирисија душата
Ноќната вжештеност оладија
И блудниците на некое време заборави ги.

Посветено на Даниел Шејтанот

Сличен сум на Паганот

Сличен сум на Паганот,со кржави спомени
Не,не бегајте од мене,не сум Безбожник
Копнежот по утеха,и по некое предание,во виор ме направија
Ќе потече.утре од шурката некоја песна
Повеќе за иднината отколку за вас,

Погледнете подобро,некаде под грамадницата
Црна молља светна,нечија душевна состојба се смири
Се молам за непознатиот со високо кренати раце
Меѓа меѓу два светови негови,можеби и мои ставам

Не кобете за зло,јадосаната топлина може да ве втаса
Јас ќе запалам оган,со сурови колци ќе го зградам
Кружна врвица со стапалки ќе направам,една,две,три,до девет
Кој зло донел матен наплив да му го врати
Така е,сега имам премногу солзи,се случува нешто

Сличен сум на Паганот,со кржави спомени
Не,не бегајте од мене,не сум Безбожник

Со љубовта на усните

Со љубовта на усните исто како првиот ден
Ги кршам сите темни сидови на пеколот
Што евего во душава ми се свил.

Ти сепак лажи,твоите лаги остануваат во моите сеќавања
Чекорам меѓу сите тажни сенки,не се плашам,се разликувам
Мојата насмевка ме дели од нив.....

Сеедно ми е,сеедно ти е,прашината на заборавот не прекрива
Јас ја завршив приказната,ја затворив книгата на сите кажани приказни
Со моите солзи го напишав насловот на корицата

Ној е,не ги крпам веќе деновите
Заблудата дека е случи вистинска љубов ја нема
Тоа мораше да се случи

Со Љубовт а на усните исто како првиот ден
Да ги искршам сите сидови на пеколот.

Сонив

Сонив

Дека станав двојник на сонцето

Дека лицето ми е испрскано со златна прашина

Дека сите поети глаголат на хартија за мене

Дека ...дека златниот прав во преданија се впил

Сонив

Дека не го возвишувам веќе злото како свет чин

Сонив

Дека низ вековите различно сум раскажувал

Дека треба да прославам својата вера

Сонив

Дека ме начнува каењето

Сонив

Дека се исправам на нозе со последна молитва во мојот последен крвав ден

Дека како одмазда повторно ќе удри проклетијата

Дека седам на блага навечерина и цвакам пелин тутун

Дека седнале околу мене, Турци, Ѓупци, Арнаути, Власи, и тие цвакаат

Сонив

Дека потоа пијано ревиме ,се караме, па се братимиме

Сонив

Дека за сето ова Бог ќе не печи како одрани животни

Сонив

Дека на крај со пепел ќе не обложи, за пепел да не прекрие, и пепел да станеме

Сонив

Сонив оти бев зашеметен од винскиот здив на блудницата

Сонувам Зелено

Вечерва

Да токму вечерва ќе сонувам зелено

Зелени сништа кои ќе се кикотат со човечки глас

Оф

Етего спротимене демонот прекриен со јагнешка кожа

Се смешка

Ќе сонуваш...ќе сонуваш...

Ќе сонуваш дека грицкаш белутрак камен

Дека голташ песок,и дека јадеш иловица

Ќе се отворот зелени бездни и ќе војуваш сам со себе

Раскажувам јас

Или раскажува неког небесен гласник со зелен глас

Да така е

Евеја шурката од која протекува небесна зелена светлина

Сонувам сигурно

Ни над ни под мене нема ништо

Сонувам весело

Демонот крика со крик кој има тежина на даб

Сонувам,и избирам мрак

Пурпурноста на зората ја одредува дебелината на пајажината од очите

Дури и на месечината и стана интересно,та блесна со зелено

Убаво било да сонуваш зелено

Го гледам живиот пламен како букта

И си глаголам гласно,жив сум кога трчам по ветеров

Само една сенка која скришум ме гледаше,се распливна

Избега прекриена со антеријата на ноќта

Јас спијам

И сонувам свои соништа,малку се зелени до живиот пламен

Кога сонувам тогаш не офкам бескрајно

Лежам,сонувам безгрижно

Сенката не ќе ме оскрби тука.

Ако пак дојди,глогов колец имам

Сонувам

Сонувам зелено

Да токму вечерва зелени сништа.

Сполајму на Бога

Додека небото беше пусто
 Го корнев од скрките јадот
 Исто како мојот дедо,и прадедо
 И мелев со устата,колку да се речи дека зборувам

И на птиците ранобудни им е туѓо нашето зло
 На ова силно писна во долот некој осамен Буф
 Скокнаа триста крастави жаби да крекаат
 Проклетство..пак продолжив..продолжив да пцлам

Детуле,подвикна проклетникот кој јаваше улаво воле
 Ги надмудруваш ли уште недојдените облаци
 Или во редот на привидноста ја сложуваш едноставноста
 Сакав да му одговорам,но гракнаа гаврани во заодот
 И проклетникот,преку небото се протегна,позади смрта замина

Сполајму на Бога,вчера сонувал мртов сон
 А денес
 Денес семоќната судбина решила јадот да ми го збере
 Некаја,нека го цеди во мракот
 Утре заедно со судбината старо вино ќе пиеме.

Станав камен
Утре само рака пепел ќе бидам
Или поинаку кажано
Мртов Ангел кој бесцелно ќе кажува млаки молитви.
Некој,или некоја од далечината ќе шепоти
Замини Ангелу и не вртисе веќе назад
Се досега беше само Илузија

.

Токму вечерва Величенствена

Вечерва

Токму вечерва Величенствена

Ќе го отворам патот до твојата Вечност

А мојот до ништавилото

Вечерва

Токму вечерва Величенствена

Ангелите ќе се срамат од мене

А Демоните ќе слават со тебе

Вечерва

Токму вечерва Величенствена

Седни на тронот од конечната победа

Јас веќе го признавам мојот последен пораз

Вечерва

Токму вечерва Величенствена

Те молам

Сега навистина те молам

Само за мене Вечерва

Ставиго најблескавиот ореол околу главата

И биди Светица

Нека Блеска силно

Толку силно што Ангелите ќе ги заслепиш

А Демоните ќе ги наградиш,Оро да заиграат

Вечерва

Токму вечерва Величенствена

Умре и последното парче човечко во мене.

Умееш ти тоа.

Дојде од проколнатата шума

Ти

Безимената сенка, ќерка на призрак

И во рацете небаре е букет ја носеше ѓаволската трева

Се цедеше низ рацете твои сокот нејзин

Рече

Ќе ме збудалиш, збудален да бидам по тебе

А потоа заспан бездомник ќе ме сториш.

Ех ти реков

Лоши боски имаш, млекото на темјанушка не ти мириса

Незнаеше

Моите предци со Бога созуј направиле

Се заветиле до 12 колена да му служат

А ти

Кога дождеалец ќе те измие нишките на светлината ќе те врзат

Дотогаш

Обездушена, облизнувајсе на сни безбојни

Ќе ги наслушнуваш воздишките и ќе заспиваш

Јас пред седум дни ги заборавив ноќите со тебе

И себеси во нив

Сега, тука малку е сунѓересто небото

Знам, се извлеков со рана од гревот твој

Но тоа е живот

Можев и покојник да бидам

Сепак останувам таков со покриена душа

А ти повторно прпелкајсе пред џамија наутро

Навечер на домаќинот кажиму

Пред манастирските порти неверници ме тргаа

Умееш ти тоа.

Умираше полека тајната во мене
А со тоа се губеше смислата на постоење
Многу одамна
Оживеав сон на мртов човек
И ја убив,да ја убив мојата реалност
Тажно е да се каже ова
Но ете
Правев вешти симулации со неговата иднина
За да го насликам секој негов жив ден
А во себе молитва си кажував
Господе,само ти знаеш колку сум уморен
Но сепак морам
Морам да постојам
За да живее мртвиот сон

Урната на Заборавот

Денес

Токму денес

Ја направив најголемата Урна на Заборавот

Нишките во кој се плетеше минатото ги искинав

На оганот додека Маѓијата на Зборовите ја правев

Ги изгорев тие спомени, пепел ги сторив

Некои ќе помислат

Ќе живеам меѓу две корици на книга

И ќе бидам поголем од секоја реченица

Од секој збор

Тешко

Тешко е да се поверува

Го започнав проклетото невраќање

Од виорорт, од пустошот

Скрбот го залепив на една дина во пустината

Поверувајте дека сум ослепел

Светецот Домашен чудо стори

Ја гледам својата Светла Голема иднина

Ми остана само крвта да ја прочистам на света причесна

Дишам внимателно гледаќи црвени и модри сонца

Зборувам вака додека излегувам од кожурката

Покрај Калуѓерот кој ме надополнува

И сега

Вие закопајтеме плитко

Но безбожните и од запис ќе ги бришам

Зборуваа дека сум станал покојник на столетието

И дека сум умрел двапати....не петпати

Дека сум умирам секој ден

Евеме се надживеав себеси

Простете што некои болка крај срцето ќе имаат

Им гасне нивната звезда на моето небо

Во урната како пепел ги фрлам

Ова го кажувам трипати
Меѓу трите виножита над мене
Вие сега закопајтеме подлабоко во иловица
И копајте во празнината на воздухот

Незнате, ве води Јарец со тажни очи
Додека пишувате на црно платно

Воздивнувам малку
И тивко глаголам...кус е животот
За да седам покрај урната.

Живите рани ми зараснаа..не брзам...огницата во крвта веќе не ме обеспокојува...а вие кои сте без сеќавање на мојот лик..загледајтесе во пурпурноста кога ќе се раѓа нова ѕвезда..ете таа ослободена е од стегите земни.

Фенерите во мојата душа

Кога ќе дојди најтемната ноќ
Темна,потемна од сите познати темнини
Ете тогаш
Јас ќе ги запалам Фенерите во мојата душа
И од сиот збран молк
Ќе ја напишам песната со многу тајни
Нема да и дозволам ни на месечината да сирни
Макар со еден зрак
Еден стих ќе оставам Судбината да напише
За мене
Љубовта е мојот најголем грев сторен
А јас на земјата само ќе напишам
Зошто плачеш Судбино моја
Кога солзи немаш
Јас го знам почетокот,ти го знаеш крајот
Ајде да ја завршиме песната
И двајцата да се покаеме.

Рецензија

Да сакаш некогo,значи дека доброволно се согласуваш да остарите заедно,да тоа е една од најчестите Завети што ги кажуваат личностите кога ќе се заљубат,но кога Љубовта умира,во срцето,тогаш и колку да не сакаме,сепак остануваат траги кои не се бришат.Да,тешко е да се сака,уште е потешко да не се сака,но најтешкое да пронајдиш личност која ќе те сака.можеби Љубовта за многумина е само Бајка,за многумина е обична приказна,,но кој не верува таа и не постои.

Но сепак не ебаш така,и кога ние самите кажуваме дека Љубовта веќе умрела во нас,Љубовта го тврди сосем спротивното.

Ве молам,ако видите вечерва како небото распукува

Да знаете дека мојот голем грев така умира

Но утре,ако утре повторно се разбудам,за љубовта ќе ви раскажам.

Зарем не,да се патува на криљата од Љубовта е нешто најубаво,највозвишено,се патува,токму за тоа ,самата таа Љубов да ни потврди дека и понатаму постои,и дека постоела од праисконот.

Моето Паганско срце прозборе

Вие проколнете ме за ова но јас ќе зборувам

Мртво е времето на стравот и предрасудите

На полноќ патував длабоко во мојата душа

Да,понекогаш и самите Поети навистина се чувствуваат дека се преморени од зборовите,од Љубовта,од секојдневието,преморени се од се..но само во песните

Ех,кога би можеле,или би сакале

Ова проклето перо да ми го земете,или да го изгорите

Не,најдобро да искршите.

Ех,кога би можеле,или би сакале

Оваа бела хартија пред мене да ја земете,или да ја изгорите

Не,подобро вие пишувајте на неа.

Затоа,без оглед на се,секогаш кога Љубовта ќе покани,тргнете со неа,понекогаш нејзините патеки се послани и со трње,но сепак одете,и помислете ако треба дека токму на тие трња вфашата Љубов умира,но сепак одете,бидејќи со секој нов чекор вие ја воскреснувате Љубовта.

Чернодримски кажува дека ова се последните седум дена на Љубовта,да тоа се последните седум дена на лажната Љубов,но онаа вистинската,започнува после овие седум дена.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на

Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Последните Седум дена на Љубовта

Скопје 2014 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Последните Седум дена на Љубовта 2014 година 102 страни

ISBN-10 608-4778-40-2

ISBN-13 978-608-4778-40-0

EAN 9786084778400

.

